

פג:

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

עין משפט
גר מצוה

מסורת הש"ס

(א) [לשון דמיון יצא דמיון] (ב) [לשון דמיון יצא דמיון] (ג) [לשון דמיון יצא דמיון] (ד) [לשון דמיון יצא דמיון] (ה) [לשון דמיון יצא דמיון] (ו) [לשון דמיון יצא דמיון] (ז) [לשון דמיון יצא דמיון] (ח) [לשון דמיון יצא דמיון] (ט) [לשון דמיון יצא דמיון] (י) [לשון דמיון יצא דמיון] (יא) [לשון דמיון יצא דמיון] (יב) [לשון דמיון יצא דמיון] (יג) [לשון דמיון יצא דמיון] (יד) [לשון דמיון יצא דמיון] (טו) [לשון דמיון יצא דמיון] (טז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יח) [לשון דמיון יצא דמיון] (יט) [לשון דמיון יצא דמיון] (כ) [לשון דמיון יצא דמיון] (כא) [לשון דמיון יצא דמיון] (כב) [לשון דמיון יצא דמיון] (כג) [לשון דמיון יצא דמיון] (כד) [לשון דמיון יצא דמיון] (כה) [לשון דמיון יצא דמיון] (כו) [לשון דמיון יצא דמיון] (כז) [לשון דמיון יצא דמיון] (כח) [לשון דמיון יצא דמיון] (כט) [לשון דמיון יצא דמיון] (ל) [לשון דמיון יצא דמיון]

גליון הש"ס

(א) [לשון דמיון יצא דמיון] (ב) [לשון דמיון יצא דמיון] (ג) [לשון דמיון יצא דמיון] (ד) [לשון דמיון יצא דמיון] (ה) [לשון דמיון יצא דמיון] (ו) [לשון דמיון יצא דמיון] (ז) [לשון דמיון יצא דמיון] (ח) [לשון דמיון יצא דמיון] (ט) [לשון דמיון יצא דמיון] (י) [לשון דמיון יצא דמיון] (יא) [לשון דמיון יצא דמיון] (יב) [לשון דמיון יצא דמיון] (יג) [לשון דמיון יצא דמיון] (יד) [לשון דמיון יצא דמיון] (טו) [לשון דמיון יצא דמיון] (טז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יח) [לשון דמיון יצא דמיון] (יט) [לשון דמיון יצא דמיון] (כ) [לשון דמיון יצא דמיון] (כא) [לשון דמיון יצא דמיון] (כב) [לשון דמיון יצא דמיון] (כג) [לשון דמיון יצא דמיון] (כד) [לשון דמיון יצא דמיון] (כה) [לשון דמיון יצא דמיון] (כו) [לשון דמיון יצא דמיון] (כז) [לשון דמיון יצא דמיון] (כח) [לשון דמיון יצא דמיון] (כט) [לשון דמיון יצא דמיון] (ל) [לשון דמיון יצא דמיון]

הגהות הב"ח

(א) [לשון דמיון יצא דמיון] (ב) [לשון דמיון יצא דמיון] (ג) [לשון דמיון יצא דמיון] (ד) [לשון דמיון יצא דמיון] (ה) [לשון דמיון יצא דמיון] (ו) [לשון דמיון יצא דמיון] (ז) [לשון דמיון יצא דמיון] (ח) [לשון דמיון יצא דמיון] (ט) [לשון דמיון יצא דמיון] (י) [לשון דמיון יצא דמיון] (יא) [לשון דמיון יצא דמיון] (יב) [לשון דמיון יצא דמיון] (יג) [לשון דמיון יצא דמיון] (יד) [לשון דמיון יצא דמיון] (טו) [לשון דמיון יצא דמיון] (טז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יח) [לשון דמיון יצא דמיון] (יט) [לשון דמיון יצא דמיון] (כ) [לשון דמיון יצא דמיון] (כא) [לשון דמיון יצא דמיון] (כב) [לשון דמיון יצא דמיון] (כג) [לשון דמיון יצא דמיון] (כד) [לשון דמיון יצא דמיון] (כה) [לשון דמיון יצא דמיון] (כו) [לשון דמיון יצא דמיון] (כז) [לשון דמיון יצא דמיון] (כח) [לשון דמיון יצא דמיון] (כט) [לשון דמיון יצא דמיון] (ל) [לשון דמיון יצא דמיון]

הגהות מור"ב

(א) [לשון דמיון יצא דמיון] (ב) [לשון דמיון יצא דמיון] (ג) [לשון דמיון יצא דמיון] (ד) [לשון דמיון יצא דמיון] (ה) [לשון דמיון יצא דמיון] (ו) [לשון דמיון יצא דמיון] (ז) [לשון דמיון יצא דמיון] (ח) [לשון דמיון יצא דמיון] (ט) [לשון דמיון יצא דמיון] (י) [לשון דמיון יצא דמיון] (יא) [לשון דמיון יצא דמיון] (יב) [לשון דמיון יצא דמיון] (יג) [לשון דמיון יצא דמיון] (יד) [לשון דמיון יצא דמיון] (טו) [לשון דמיון יצא דמיון] (טז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יח) [לשון דמיון יצא דמיון] (יט) [לשון דמיון יצא דמיון] (כ) [לשון דמיון יצא דמיון] (כא) [לשון דמיון יצא דמיון] (כב) [לשון דמיון יצא דמיון] (כג) [לשון דמיון יצא דמיון] (כד) [לשון דמיון יצא דמיון] (כה) [לשון דמיון יצא דמיון] (כו) [לשון דמיון יצא דמיון] (כז) [לשון דמיון יצא דמיון] (כח) [לשון דמיון יצא דמיון] (כט) [לשון דמיון יצא דמיון] (ל) [לשון דמיון יצא דמיון]

מוסף רש"י

(א) [לשון דמיון יצא דמיון] (ב) [לשון דמיון יצא דמיון] (ג) [לשון דמיון יצא דמיון] (ד) [לשון דמיון יצא דמיון] (ה) [לשון דמיון יצא דמיון] (ו) [לשון דמיון יצא דמיון] (ז) [לשון דמיון יצא דמיון] (ח) [לשון דמיון יצא דמיון] (ט) [לשון דמיון יצא דמיון] (י) [לשון דמיון יצא דמיון] (יא) [לשון דמיון יצא דמיון] (יב) [לשון דמיון יצא דמיון] (יג) [לשון דמיון יצא דמיון] (יד) [לשון דמיון יצא דמיון] (טו) [לשון דמיון יצא דמיון] (טז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יז) [לשון דמיון יצא דמיון] (יח) [לשון דמיון יצא דמיון] (יט) [לשון דמיון יצא דמיון] (כ) [לשון דמיון יצא דמיון] (כא) [לשון דמיון יצא דמיון] (כב) [לשון דמיון יצא דמיון] (כג) [לשון דמיון יצא דמיון] (כד) [לשון דמיון יצא דמיון] (כה) [לשון דמיון יצא דמיון] (כו) [לשון דמיון יצא דמיון] (כז) [לשון דמיון יצא דמיון] (כח) [לשון דמיון יצא דמיון] (כט) [לשון דמיון יצא דמיון] (ל) [לשון דמיון יצא דמיון]

פלה דבילה: אליה. גשר שמן מלך: למורחה של תאנה. שהשמש
מכה שם מן הנקר עד חלות היום והשמש ממחא את הפרי: וממנה.
לשון מעדנים: קפחיה. כפאו ונטל ככרו הימנו: אהדרונו כלני
ולעי. סבבונו בני העיר והקפיהו לגינין של דבש ומתיקה וקערות
של תבשילין: דייק בשמא. גשמו של
בעל הכית אס נאה אס כעור:
אשלימו ליה כיסיו. ערש שנת
היה והפקידו אללו כיס: דבי
שמי. של ערש שנתו: לים כסו
משמא. מתוך שאלם גמזומה מההר
ורואה מלומות וממכון היה לדמיו
של ילך ויעל: חו ענפיה אשפיה.
לא ערש על שפמו: יהבו סימנא
לדיכסו. בעליך אחר שחתי לו
כיסיו זה לך סימן שאלתם היום
עדיש: מים ראשונים האכילו כסר
חזיר. פונק ישראל היה מוכר
לישראל דברים המומחים ומאכילם
ומוכר לנכרים גשר חזיר מבושל
כל ישראל לפונק ודארו של
נטל דיו כהסב לאכול ונתן לפניו
גשר חזיר: מים אחרונים הרנו אס
הנפש. זו היא אשמו של זה שאילו נטל
מים אחרונים דרך העטלים ידים
לקח את שפסם בידים טופחות ולא
היו עדיש נראין: ואוניו מרופוס.
גדולות וכפולות למטן: משחקוס
כו. מלכות כו כשפיהם לשחק:
למקטליה

אבל קודם אכילה מגריר גריר דכתיב ¹וימצאו איש מצרי בשדה ויקחו אותו אל דוד ויתנו לו לחם ויאכל
וישקוהו מים ויתנו לו פלח דבילה ושני צמוקים ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא אכל לחם ולא שתה מים שלשה
ימים ושלשה יללות אמר ר"ג אמר שמואל מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אליה בדבש רב הונא בריה דרב
יהושע אמר אף סולת נקיה בדבש רב פפא אמר אפי' קמחי דשערי בדיבשא אמר ר' יוחנן פעם אחת אחוזי
בולמוס ורצתי למורחה של תאנה וקימתי בעצמי ²החכמה תחיה בעליה דתני רב יוסף הרוצה למעום טעם
תאנה יפנה למורחה שנאמר ³וממנה תבואות שמש ר' יהודה ור' יוסי הו קא אולי באורחא אחוזה בולמוס לר'
יהודה קפחיה לרועה אכליה לריפתא א"ל ר' יוסי קפחת את הרועה כי מטו למתא אחוזה בולמוס לר' יוסי
אהדרוהו בלגי וצעי א"ל ר' יהודה אני קפחתי את הרועה ואתה קפחת את העיר כולה ותר ר"מ ור' יהודה ור'
יוסי הו קא אולי באורחא ר' מאיר הוה דייק בשמא ר' יהודה ור' יוסי לא הו דייק בשמא כי מטו לההוא
דוכתא בעו אושפיזא יהבו להו אמרו לו מה שמך אמר להו כידור אמר ש"מ אדם רשע הוא שנאמר ⁴כי דור
תהפוכות המה ר' יהודה ור' יוסי אשלימו ליה כיסייהו ר"מ לא אשלים ליה כיסיה אול ⁵אוחביה כי קיבירה
דאבוה אתחיו ליה בחלמיה תא שקיל כיסא דמנה ארישא דההוא גברא למחר אמר להו הכי אתחיו לי בחלמאי
אמר להו לא היו דברים מעולם אמר להו ר"מ אמאי לא דייקיתו בשמא אמרו ליה אמאי לא אמרת לן מר אמר
להו אימר דאמרי אנא חששא אחזוקי מי אמרי משכוהו ועיילוהו לחנותא ⁶חו מלפחי אשפמיה אולו ויהבו
סימנא לרביהתה ושקלוהו לכיסייהו ואייתו אול איהו וקטליה לאיתיההי היינו ⁷(דתנן) ⁸מים ⁹א ראשונים האכילו
בשר חזיר מים אחרונים הרנו את הנפש ולבסוף הו דייק בשמא כי מטו לההוא ביתא דשמיה בלה לא עיילו
לגביה אמרי שמע מינה רשע הוא דכתיב ¹⁰ואמר לבלה נאופים ¹¹(כמו 'אחרי בלותי היתה לי עדנה כלומר
זקנה בגאופים): כי שנשכו כלב שוטה וכו': ת"ר חמשה דברים נאמרו בכלב שוטה פיו פתוח ורירו נוטף
ואוניו סרוחות וזנבו ¹²מונח על ירכותיו ומהלך בצדי דרכים וי"א אף נובה ואין קולו נשמע ממאי הו
רב אמר נשים כשפניות משחקות בו ושמואל אמר רוח רעה שורה עליו מאי בינייהו איכא בינייהו
למקטליה

ראשיתו כידור ובהוא דהוה שמה [בלה] מי שנשכו כלב שוטה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו ור' מתיא בן חרש חזיר. ת"ר וי' דברים נאמרו בכלב שוטה פיו פתוח וכו'. ממאי הו, רב אמר נשים כשפניות משחקות
בו, שמואל אמר רוח רעה שורה עליו, וכשהורגין אותו אין הורגין אלא בדבר הנורא. [ו]תניא בוחיה דשמואל.

אפשר בחולין פשיטא ^(א) לא צריכא בשבת
בשבת גמי ^(ב) פשיטא מלמול מדרבנן הוא
הכא במאי עסקין בעצין שאינו נקוב דרבנן
מר סבר טבל חמור ומר סבר תרומה חמורה
לימא תנאי היא דתנאי ^(ג) מי שנשכו נחש קורין
לו רופא ממקום למקום ומקריין לו את
התרנגולת וגוזזין לו את הכרישין ומאכילין
אותו ואין צריך לעשר דברי רבי ר' אלעזר
בר' שמעון אומר לא יאכל עד שיעשר נימא
ר' אלעזר בר' שמעון היא ולא רבי אפי'
תימא רבי עד כאן לא קאמר רבי התם אלא
לענין מעשר ירק דרבנן אבל כמעשר דגן
דטבל דאורייתא הוא אפי' רבי מודה דאי
שרית ליה בעצין שאינו נקוב אחי למיכל
בעצין שהוא נקוב ת"ר מי שאחזו בולמוס
מאכילין אותו דבש וכל מיני מתיקה שהדבש
וכל מיני מתיקה מאירין מאור עיניו של אדם
ואע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר יראו נא
כי אורו עיני כי מעמתי מעט דבש הזה ומאי
אע"פ שאין ראיה לדבר דהתם לאו בולמוס
אחיה אמר אביי ל"ש אלא לאחר אכילה

אבל קודם אכילה מגריר גריר דכתיב ¹וימצאו איש מצרי בשדה ויקחו אותו אל דוד ויתנו לו לחם ויאכל
וישקוהו מים ויתנו לו פלח דבילה ושני צמוקים ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא אכל לחם ולא שתה מים שלשה
ימים ושלשה יללות אמר ר"ג אמר שמואל מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אליה בדבש רב הונא בריה דרב
יהושע אמר אף סולת נקיה בדבש רב פפא אמר אפי' קמחי דשערי בדיבשא אמר ר' יוחנן פעם אחת אחוזי
בולמוס ורצתי למורחה של תאנה וקימתי בעצמי ²החכמה תחיה בעליה דתני רב יוסף הרוצה למעום טעם
תאנה יפנה למורחה שנאמר ³וממנה תבואות שמש ר' יהודה ור' יוסי הו קא אולי באורחא אחוזה בולמוס לר'
יהודה קפחיה לרועה אכליה לריפתא א"ל ר' יוסי קפחת את הרועה כי מטו למתא אחוזה בולמוס לר' יוסי
אהדרוהו בלגי וצעי א"ל ר' יהודה אני קפחתי את הרועה ואתה קפחת את העיר כולה ותר ר"מ ור' יהודה ור'
יוסי הו קא אולי באורחא ר' מאיר הוה דייק בשמא ר' יהודה ור' יוסי לא הו דייק בשמא כי מטו לההוא
דוכתא בעו אושפיזא יהבו להו אמרו לו מה שמך אמר להו כידור אמר ש"מ אדם רשע הוא שנאמר ⁴כי דור
תהפוכות המה ר' יהודה ור' יוסי אשלימו ליה כיסייהו ר"מ לא אשלים ליה כיסיה אול ⁵אוחביה כי קיבירה
דאבוה אתחיו ליה בחלמיה תא שקיל כיסא דמנה ארישא דההוא גברא למחר אמר להו הכי אתחיו לי בחלמאי
אמר להו לא היו דברים מעולם אמר להו ר"מ אמאי לא דייקיתו בשמא אמרו ליה אמאי לא אמרת לן מר אמר
להו אימר דאמרי אנא חששא אחזוקי מי אמרי משכוהו ועיילוהו לחנותא ⁶חו מלפחי אשפמיה אולו ויהבו
סימנא לרביהתה ושקלוהו לכיסייהו ואייתו אול איהו וקטליה לאיתיההי היינו ⁷(דתנן) ⁸מים ⁹א ראשונים האכילו
בשר חזיר מים אחרונים הרנו את הנפש ולבסוף הו דייק בשמא כי מטו לההוא ביתא דשמיה בלה לא עיילו
לגביה אמרי שמע מינה רשע הוא דכתיב ¹⁰ואמר לבלה נאופים ¹¹(כמו 'אחרי בלותי היתה לי עדנה כלומר
זקנה בגאופים): כי שנשכו כלב שוטה וכו': ת"ר חמשה דברים נאמרו בכלב שוטה פיו פתוח ורירו נוטף
ואוניו סרוחות וזנבו ¹²מונח על ירכותיו ומהלך בצדי דרכים וי"א אף נובה ואין קולו נשמע ממאי הו
רב אמר נשים כשפניות משחקות בו ושמואל אמר רוח רעה שורה עליו מאי בינייהו איכא בינייהו
למקטליה

ראשיתו כידור ובהוא דהוה שמה [בלה] מי שנשכו כלב שוטה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו ור' מתיא בן חרש חזיר. ת"ר וי' דברים נאמרו בכלב שוטה פיו פתוח וכו'. ממאי הו, רב אמר נשים כשפניות משחקות
בו, שמואל אמר רוח רעה שורה עליו, וכשהורגין אותו אין הורגין אלא בדבר הנורא. [ו]תניא בוחיה דשמואל.

אפשר בחולין פשיטא. דמתקנין ליה: לא לריבא בשבת. שאפי'
הוא שבת שאסור להפריש תרומה ומעשר יפרישוהו ולא יאכילוהו טבלים:
בעלין שאינו נקוב. דטבל שלו מדרבנן ושבות דהפריש מעשרות
בשבת דרבנן אשמועינן שידה השבות ולא יאכילוהו טבל דרבנן
דאמו לתשרי גמי טבל דאורייתא
כי הלי גוזנא: לימא סנאי היא. הך
דרכה דאמר דאפשר בחולין מתקנין
ליה דמתין שבות דהפריש תרומה
בשבת מקמי אכילה טבל דענין
שאינו נקוב דרבנן: קורין לו רופא.
בשבת: וקורעין לו סרנגולא. לתם
על המכה שזו היא רפואתו: וגוזזין
לו כרישין. מתי: לימא. הא דרכה
ר' אלעזר בר' שמעון היא דאמר
מפרישין לו תרומה בשבת ואל
יאכילוהו טבל דרבנן כגון ירק ולא
רבי דאי רבי האמר אין צריך לעשר:
עד כאן לא קאמר רבי אלא לענין
מעשר ירק דרבנן. דלא מחלף טבל
דאורייתא אבל דגן דאורייתא הוא
אפי' רבי מודה דלף צעין שאינו
נקוב מעשר דמחלף דאורייתא:
לאו נא כי אורי טעין. ביהותנן
כתיב: הכי גר' מלי אין ראיה לדבר
דהסס לאו בולמוס אחוזה: מנאר
גריר. ממשיך את הלל למאות
רעיון: ויאכל. לחם והדר ויתנו לו

אבל קודם אכילה מגריר גריר דכתיב ¹וימצאו איש מצרי בשדה ויקחו אותו אל דוד ויתנו לו לחם ויאכל
וישקוהו מים ויתנו לו פלח דבילה ושני צמוקים ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא אכל לחם ולא שתה מים שלשה
ימים ושלשה יללות אמר ר"ג אמר שמואל מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אליה בדבש רב הונא בריה דרב
יהושע אמר אף סולת נקיה בדבש רב פפא אמר אפי' קמחי דשערי בדיבשא אמר ר' יוחנן פעם אחת אחוזי
בולמוס ורצתי למורחה של תאנה וקימתי בעצמי ²החכמה תחיה בעליה דתני רב יוסף הרוצה למעום טעם
תאנה יפנה למורחה שנאמר ³וממנה תבואות שמש ר' יהודה ור' יוסי הו קא אולי באורחא אחוזה בולמוס לר'
יהודה קפחיה לרועה אכליה לריפתא א"ל ר' יוסי קפחת את הרועה כי מטו למתא אחוזה בולמוס לר' יוסי
אהדרוהו בלגי וצעי א"ל ר' יהודה אני קפחתי את הרועה ואתה קפחת את העיר כולה ותר ר"מ ור' יהודה ור'
יוסי הו קא אולי באורחא ר' מאיר הוה דייק בשמא ר' יהודה ור' יוסי לא הו דייק בשמא כי מטו לההוא
דוכתא בעו אושפיזא יהבו להו אמרו לו מה שמך אמר להו כידור אמר ש"מ אדם רשע הוא שנאמר ⁴כי דור
תהפוכות המה ר' יהודה ור' יוסי אשלימו ליה כיסייהו ר"מ לא אשלים ליה כיסיה אול ⁵אוחביה כי קיבירה
דאבוה אתחיו ליה בחלמיה תא שקיל כיסא דמנה ארישא דההוא גברא למחר אמר להו הכי אתחיו לי בחלמאי
אמר להו לא היו דברים מעולם אמר להו ר"מ אמאי לא דייקיתו בשמא אמרו ליה אמאי לא אמרת לן מר אמר
להו אימר דאמרי אנא חששא אחזוקי מי אמרי משכוהו ועיילוהו לחנותא ⁶חו מלפחי אשפמיה אולו ויהבו
סימנא לרביהתה ושקלוהו לכיסייהו ואייתו אול איהו וקטליה לאיתיההי היינו ⁷(דתנן) ⁸מים ⁹א ראשונים האכילו
בשר חזיר מים אחרונים הרנו את הנפש ולבסוף הו דייק בשמא כי מטו לההוא ביתא דשמיה בלה לא עיילו
לגביה אמרי שמע מינה רשע הוא דכתיב ¹⁰ואמר לבלה נאופים ¹¹(כמו 'אחרי בלותי היתה לי עדנה כלומר
זקנה בגאופים): כי שנשכו כלב שוטה וכו': ת"ר חמשה דברים נאמרו בכלב שוטה פיו פתוח ורירו נוטף
ואוניו סרוחות וזנבו ¹²מונח על ירכותיו ומהלך בצדי דרכים וי"א אף נובה ואין קולו נשמע ממאי הו
רב אמר נשים כשפניות משחקות בו ושמואל אמר רוח רעה שורה עליו מאי בינייהו איכא בינייהו
למקטליה

רבינו חננאל

וימא תנאי מי שנשכו
נחש קורין אתו רופא
ממקום למקום וקורעין לו
תרנגולת וגוזזין לו כרישין
ומאכילין אותו ואין צריך
לעשר דברי רבי. ר' אלעזר
בר' שמעון אומר לא
יאכל עד שיעשר. ומסקנא
הני מילי כמעשר ירק
דהוא מדרבנן, אבל מעשר
דאורייתא דברי הכל עד
שיעשר. ת"ר מי שאחזו
בולמוס מאכילין אותו
דבש וכל מיני מתיקה,
שכל מיני מתיקה מאירין
את העינים כו'. אמר
אביי לא שנו אלא אחר
אכילה, אבל קודם אכילה
מיגר גריר, שניא וימצאו
איש מצרי בשדה ויקחו
אותו אל דוד ויתנו לו
לחם (ויאכל) וישקוהו מים
ויתנו לו פלח דבילה ושני
צמוקים ויאכל ותשב רוחו
אליו. ר' יוחנן אחוזה
בולמוס ורץ למורחה של
תאנה ויאכל כו'. וקרא
והחכמה תחיה בעליה. ר'

יוסי אחוזה בולמוס וקופח הרועה, כלומר אכל כל מה שהיה לו. ר' יהודה קופח את כל העיר, ויחשבוהו רב אמר עשרים וארבעה עשרות שאל דוד לרעבון אכלן. ר' מאיר הו דאיק בשמא כו' ואיקלעו כגברא
דשמיא כידור ובהוא דהוה שמה [בלה] מי שנשכו כלב שוטה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו ור' מתיא בן חרש חזיר. ת"ר וי' דברים נאמרו בכלב שוטה פיו פתוח וכו'. ממאי הו, רב אמר נשים כשפניות משחקות
בו, שמואל אמר רוח רעה שורה עליו, וכשהורגין אותו אין הורגין אלא בדבר הנורא. [ו]תניא בוחיה דשמואל.

